

Az egyetemi felvételikről

A bölcsész tudományi karok felvételikét előkészítő bizottsága tegnap, szombaton ülést tartott a Csongrád megyei KISZ-bizottság politikai képzési központjában. A megbeszélésen részt vettek a Művelődési Minisztérium, a KISZ KB, az Országos FEB-SZET koordinációs bizottság képviselői, valamint a JATE bölcsész tudományi karának vezetői. A délelőtti plenáris ülésen dr. Hegyi András, a JATE adjunktusa, a böl-

csész-FEB országos elnöke tájékoztatta a résztvevőket az előkészítő munka időszaki kérdéseiről, mindenképpen az 1983-ban életbe lépő új felvételi rendszer bevezetéséből adódó feladatokról. A délutáni szekcióüléseken az egyes szaktárgyak képviselői elhatározták az új tantervek és felvételi követelményeknek megfelelő oktatási anyagok elkészítését és bevezetését mindhárom bölcsész tudományi karon.

Marcaliban Levis helyett Trapper

A Május 1. Ruhagyár marcali Levis-üzemében egy hónapon át — karácsonyig — Trapper farmert varrnak a munkások. Csaknem kilencven ezer magyar farmer kerül le a szalagokról, s jut nemcsak a hazai üzletekbe, hanem Etiópiába és Finnországba is. Az üzem különben Levis-farmert gyárt, de idei exportkötélességét már teljesítette.

A kegyelemadó nem fáj?

Nem vagyok híve hosszas, részletekbe almerülő idézgetéseknek. Ha nincs önálló gondolat, cítláthatjuk másokét unásig, segíteni rajtuk nem segít. Lassan tébbe „csavarodik a természet feje”, s még mindig olvasni elemzést a nyári szegedi fesztiválról. S minthogy lapunk foglalkozott eleget más véleményekkel is — bölcsőlog mindenkit meghallgatni —, legszívesebben elengedném az alábbiakat, ha rendkívülinek nem érezném: szabadtéri ügyben meglehetősen edzett lokálpatriotizmusunknak is följárja a lackét alaposan.

1. Az már szót sem érdemel, hogy zenei (szak)folyóiratunk terjedelmes beszámolójának (az *Ivan Szusznaytról*) bevallott szépséghiánya: a kritikus egyik előadást sem látta, így többnyire a műről kénytelen írni, próba alapján — vagyis szerzőnk ideutazott azért tisztességgel, ám nagyobb áldozatot senki se kívánja. (Egészen pontosan nem emlékszem most, hasonló eset a hazai sajtóban, mondjuk fővárosi színhelyi bemutató kapcsán, mikor fordult elő utóljára...) Láttam viszont a recenzióiban foglalt szegedi *Tell Vilmost* színházi szakfolyóiratunk munkatársa, s ami tollára kíváncsi volt a novemberi szám nyitóelképében, több mint kivégzés, kegyelemadó ímmár. Ezért idéznék belőle kicsit hosszabban — sűrű becsapásokkal. „A kötött nézőtéri színpad felszólalás a legmervebb Szegeden, ahol az óriási tribünre beépített és eicsűftött Dóm tér mindenre jó, csak színházi előadásokra nem. Ezek óta egyre többen állítják, hogy a szegedi Dóm téren kialakított és a művészi gigantomania megtestesítőjeként terpeszkedő szabadtéri színpad alkalmatlan főleg a prózai előadások tartására, és nem

más, mint egy rég túlhaladott kultúrpolitikai koncepció megtestesítője. A kultúra demokratizmusa nem azt jelenti, hogy egy-egy produktót egyszerre hat-nyolcezen láthatnak, hogy egy évadban több mint száz ezer jegyet adnak el, ha egyszer olyanok a körülmények, hogy a színpadhoz közel ülők éppúgy, mint a távoli ülők, más-más okból ugyan, de egyébként alig élvezhető produkciót kapnak, s ez a zenés és a prózai művekre egyaránt érvényes... A Szegedi Szabadtéri Játékok gyökere reformja nem odázható el, az intézmény gazdasági, művészeti deficitéről maguk a vezetők is nyilatkoztak nemrégiben. Hogy a gondok sokasága közül csak kettőre utaljak: az egyöntetű szakmai elismerést kiváltó Ivan Szusznayt meg a méltán elmarasztalt Tell Vilmos egyaránt gyér közönséget vonzott — legalábbis szegedi méretekhez, illetve a nézőtérmonstrum állagmegőrzésének évenként rohamosan növekvő összegéhez képest... Az idej szegedi prózai bemutató az egész vállalkozás csődjét bizonyította. A darabválasztás, a szcenírozás, a rendezés, a színészi munka egyként hibáztatható abban, hogy az idej nyári egyik leggyengébb feljesztménye Szegeden születte meg... Mintha a Szegedi Szabadtéri Játékok stílusalustalan stílusának paródiája lett volna ez a Tell Vilmos! Ebben a vállalkozásban a szegedi szabadtéri gigantomániájának áldozatává vált a dráma, a rendezés, de még inkább a színészek. A nézőkről nem is szólva!

zán nem panaszképpen mondom, de egy-egy esős éjszaka a helyi lapok munkatársa is úgy szaladgálnak a tér és a nyomda között, mint pók a falon.) Noha messzire sem kellene menni a modellért, a tudósítási lehetőségeknek ez a vidéki komfortja még az annyit csépett futballcsapatunk mérkőzésein is természetes, a Tisza-parti stadionban. S ha már itt tartunk, egy ilyen kulturális pünköspénnyen, mint a szegedi szabadtéri, minek közművelődési missziójára vagyunk oly büszkék, lassacskán negyedszázada nincs egy tábla, kint a téren, jól látható helyen, mi eligazítana az esti programról, szereposztásról, esetleges változásokról. Amint ez minden köztársadéj bejáratánál evidens. Ha mi sem adunk legalább a látszatra, hogy „színház-szerűnek” nézzünk ki, mi-ként várhatjuk vendégeinktől, az idegenektől ennek elismerését.

Pályázat

Korszerűbb lakótömbök

Országszerte előtérbe kerül az elavult városrészek megifjaltatása. Alapvető követelmény, hogy feloldják a város szélén emelt új lakóövezetek és a régi belváros közötti ellentmondásokat, amelyekre az egymástól nagyon eltérő építészeti környezet nyomja rá a bélyegét. Az összhang kialakításában a fokozatos változtatásokat helyezik előtérbe. E munka legkisebb egysége a lakótömb korszerűsítése,

amely együtt jár a felújítással, a környezetátalakítással, a bontással, valamint új házak és zöldterületek építésével is. A minden részletre kiterjedő, komplex lakótömb-korszerűsítésben még kevés a tapasztalat. Ezért az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium a helyi tanácsokkal közösen országos pályázatot hirdetett a városi lakótömbök korszerűsítéséhez szükséges beépítési, építé-

szeti, organizációs és építészeti, technológiai tervek elkészítésére. A tervezőknek két helyszínre: Budapest IX. kerületének a Sobieski János, a Balázs Béla, a Telepi és a Gát utcával határolt tömbjére, valamint Miskolcon a Korvin Ottó, a Széchenyi, a Vándor Sándor utcával és a Szinva-patak hártaorlt tömbjére kell kidolgozniuk az átfogó korszerűsítésre javasolt megoldásokat. A pályázat meghirdetőnek az a célja, hogy a jó ötleteket, szervezési, korszerűsítési, építési és technológiai módszereket a főváros más kerületében és az ország nagyvárosaiban is hasznosítsák. Egyebek között kívánatos, hogy a lakótömb belső részét megnyissák, ezáltal az udvari lakások is kedvezőbb természetes világításához jus-sanak, s a tömbhöz tartozó összes épület lakói közösen használhassák a belső területen kialakítandó zöldterületet, játszótérrel, pihenőhelyeket stb. A tervezőknek természetesen javaslatot kell tenniük a műszakilag lehetséges emelet-ráépítésre, a tetőtér hasznosítására, a főtér beépítésére is.

Bohémélet, felújítás

Végül is lehetett örülni a penteki Bohéméletnek. Erdetleki úgy volt, kolozsvári vendégekkel frissítő ujjától a repertoárból. Aztán az ígéret módosult, Mimi-re Kincses Veronika utazott ide, a budapesti Opera Kossuth-díjas művésznője (nem egy hátrányos csere), Rodolphe a Zeneszínház legújabb fölfedeztette, a külföldi-magyar Sebastian Gonzales volt, Schaudard pedig a társulat üdvöskéje, Egri László. Oket most hallottuk először — bár Gonzales és Egri szerepelt a szerdai előadáson is, másik bérletben, amikor Bálint Ilona dalolta Mimit —, a többiek nem először, ki tudja hányadszor. S mindjárt a rend kedvéért: Gimesi Kálmán Marcelje elsőrangú, Karikó Teréznek is fekszik a Missette, s alig hiszem, hogy Gregor József Kabát-áriájának akad párja (olyan a szöveg fekvése, menete, hogy hangjának legvarázslatosabb színeit fűrdeheti benne a basszista).

Végül is lehetett örülni — említettük volt fentebb, mert nem úgy indult, és sokáig ananszul alakult. Pál Tamás rendesen hajszolta az első felvonást, ami nem lett volna túl nagy baj, ha a zenekar győzi tónussal — nem győzte. Úresen szólít, mint a feneketlen hordó, az énekesek alig találtak benne fogódzót. Csak a harmadik felvonásra rázódot hetykére az előadás. Attól fogva azonban emlékezetesen szép estét szerzett. N. I.

Dzsesszsirató

Tetszik, nem tetszik: igazán jó dolgokat csak megszűntekkel lehet végezni. Afféle szent eszelősökkel, akik az úgy imádottának lázában égve önmagukat sem kimélik, s szervezésben, ügyintézésben, egy-egy nagyszabású rendezvény minden apró részletének precíz ismeretében teszik a dolgukat. Úgy, hogy mindez — garancia a sikerre. Fenti meditációt, sajnos, olyan szegedi rendezvény váltotta ki, melyről méltán hihihtük: hagyományá nem mesedik. Hogy színvonalra, hangulata hosszabb távon is rangot biztosít egy olyan kulturális szférának, amely a város „könnyű és komolyzene közötti” életében „hiatus-tölt be”, és főleg — erőteljes közönségigényt elégít ki. Sejtethető: a dzsessznapokról van szó. Tavalyról, tavalyelőttről visszafordulva képek: csúszóforgalom az Ifjúsági Házban, úgy este 10 körül már a nyitókonzerten átförösödött, vérbeli dzsesszatmosfera, neves előadók, parádás alakítások, körültekintő, jó szervezés. Továbbá: hozzáférhető közönség, halk, szinte áhíthatos csönd a nagyteremben, ahol fönna a dobogós Csik Gusztáv vagy Jimmy Wood búvíli hangszere. Vagyis dzsessz — ahogyan kell. Pénteken este, a 10. Szegedi Dzsessznapok nyitókonzertjén úgy tűnt, az első be-

nyomások, legalábbis a bejáratnál, még a megszokottak: háztársakos, overallok, dzsesszfanatikusok, ki tudja, az ország melyik részéből, áldogáló, beszélgető csoportok az előcsarnokban. De azután... A nagyteremben megjelent korszakú közönség, s viselkedésük, ha lehet, ennél is meglepőbb. Lehangelő. Félhangos beszéd Füst-Lakatosok muzsikája közben, a hátam mögötti sorban egy ifjú, önfelédten és tökrészen, hölgye vállára borul, horkol, ébresztgetik, agresszív ösztönei felélednek, előbb verekedni akar, később, nagynehezen hagyja, hogy kivezessék. Az előcsarnokban többen kitaróbbak nála: egyik-másik illuminált ötször is visszalopakodik, mire, Rejtő-regényekbe illő, párbeszédet közepette távolítják el a jó humorérzékel megáldott felügyelők. Am a legnagyobb baj, hogy a zenére semmi rezonancia. Sajnos. A *Hulin-kvintett* műsora, majd később az első külföldi vendég, az angol szólószaxofonos, *Evan Parker* igencsak avantgarde produkciója közben sem. Már fél 11 elmúlt, de nyoma sincs a tavalyi hónap. Elgondolkodtat. Egy év alatt vajon mi történt? Igaz, akad mentesség is. Szeptemberben Magyarország eddigi legnagyobb szabású dzsesszfesztiválját rendezték meg Debrecenben. Nyilván a tény is szükségszerűen szűkíthet-

Régóta tündőre készlet, mitől alulinformalt országos sajtónk a szegedi fesztiválról. Sokszor magával az elnevezéssel sincsenek tisztában: ünnepi játékok, szabadtéri hetek, Szeged-téri játékok, megannyi tévkepzelettel. E fenti (más-különböző pontos névhaszorolatu) vélemény például azt az érzetet kelti, miszerint üres nézőterekkel ment *Glinka* operája és *Schiller* drámája (holott a hat előadást több mint húszezren látták), meg hogy emiatt egyre nehezebb évente a „nézőtérmonstrum állagmegőrzése”, mely összefüggésben nemigen hiszek. Tény viszont, bő évtizede nincs a téren sajtóiroda, ahol a pontos adatok beszerezhetőek. Friss információkat lehet adni és kapni, netán azonnal, telefonon (ha telexen nem is). Fájdalom, ilyesfajta szolgáltatásról eleve leszoktattuk a kulturális újságírást, s mivel a késő tavaszi országos sajtótájékoztatót teljes érdektelenség övezi, nem esoda, ha az errejáró krónikások hetehavat összehordanak. (Iga-
Nikolényi István

10. Szegedi Dzsessznapok nyitókonzertjén úgy tűnt, az első be-

Elkészült a Budai Várpalota egyik jellegzetes építménye, a barokk kerítés és kapu. Már csak a festékmunkák átvalóitása van hátra, s birtokba vehetik a látogatók, a járókelők. A keleti teraszt két, szaknyelven szólva bajuszlepcső, azaz kanyarodó lépcső köti össze a Szent György térről, a Sándor-palota előtti kerttel.

Várterasz